

en haar vraagt om met hem mede te gaan

Abraham, de vriend van God.

Het was nu al driehonderd jaar geleden sinds de geheele aarde bedekt was geweest door den zondvloed en de nakomelingen van Noach hadden zich na den torenbouw van Babel overal verspreid. Bijna alle menschen hadden opnieuw God vergeten en dienden allerlei afgodsbeelden. Daarover was de Heere bedroefd en opdat niet allen Hem vergeten zouden, koos Hij één man uit om Hem alleen te dienen. De naam van dien man was Abraham.

Daar het voor Abraham dubbel moeilijk zou zijn om alleen in zijns vaders huis den waren God te dienen, zei de Heere tot hem dat hij het land waar hij woonde en al zijne familie en kennissen moest verlaten, om te gaan wonen in een land dat de Heere hem zou aanwijzen. Alleen zijne vrouw, zijn neef Lot en zijne dienstknechten mochten meegaan naar dat vreemde land. Deze vormden echter nog een heel gezelschap, want Abraham en Lot waren

zeer rijk; zij bezaten beiden groote kudden schapen, zoodat zij vele herders noodig hadden om die alle te verzorgen.

Toen Abraham op het bevel van God zijn land verliet wist hij niet eens waar hij heen moest gaan. Maar toch was hij gehoorzaam, deed hij wat de Heere tot hem gezegd had en ging op reis. Telkens als hij niet wist hoe hij nu verder gaan moest, heeft hij het zeker aan den Heere gevraagd en dan zeide Hij het hem. Nu kunnen wij de stem van God niet meer zoo duidelijk en gemakkelijk hooren als Abraham toen deed, maar als wij niet weten wat wij doen moeten en wij bidden den Heere om het ons te zeggen, dan laat Hij het ons altijd op de eene of andere manier duidelijk weten.

Het was eene groote reis die Abraham doen moest, want doordat al de schapen en andere dieren onderweg hun eten moesten zoeken, gingen zij maar langzaam voort. Abraham en Sara en Lot op groote kameelen vooraan en daarachter de herders met de kudden. Toen zij in het land Kanaän, waar de Heere wilde dat zij gingen wonen, aankwamen, zullen zij wel verlangd hebben om nu eens ergens rustig te kunnen blijven, maar ook daar moest hij voortdurend rondtrekken, voornamelijk om weiden te zoeken voor al het vee. Overal waar hij dan een paar weken bleef, bouwde hij een' altaar en offerde daarop van

Kies gij daarom welken kant gij het liefste gaan wilt

zijne schapen, zoodat de heidenen, die in dat land woonden, zagen dat hij ook daar zijn God bleef aanbidden.

Nog niet lang was Abraham in het vreemde land of de Heere sprak weer eens tot hem en beloofde hem dat Hij dat geheele land eens als eigendom zou geven aan hem en aan zijne kinderen. Nu hadden Abraham en Sara in dezen tijd nog geen enkel kind, maar toch geloofden zij den Heere en vertrouwden zij dat Hij Zijn woord zou houden, ook al moesten zij nog vele jaren wachten eer het gebeurde.

Toen Abraham en Lot nu een heele poos samen in het land Kanaän gewoond hadden en hunne kudden hoe langer hoe grooter werden, geschiedde het dikwijls dat de herders van Abraham en de herders van Lot er om twistten wie de beste weiden zouden hebben voor hun vee. Het eenige wat er op zat, was dat zij van elkaar gingen en elk een anderen kant optrok met hunne kudden. Abraham zag dat ook in en omdat hij graag vrede hield met iedereen zeide hij tot zijn neef Lot: „Wij moeten niet toestaan dat er twist zij tusschen uwe knechten en mijne knechten: laten wij liever als goede vrienden van elkaar gaan. Kies gij daarom welken kant gij het liefste gaan wilt: zoo gij de linkerhand kiest, zoo zal ik ter rechterhand gaan, en zoo gij de rechterhand kiest, zoo zal ik ter linkerhand gaan.”

En nu denkt gij zeker dat Lot zeide: „Neen Oom, dat mag niet zoo: ik ben de jongste en ook heeft God dit land niet aan mij beloofd maar aan U: Gij moet dus kiezen!” Maar Lot was hebzuchtig en dacht enkel aan zijn eigen voordeel, dus sprak hij zoo niet. Hij keek eens goed om zich heen en toen hij zag dat de eene kant, waar de rivier doorliep en vele mooie steden lagen, er veel vruchtbaarder en rijker uitzag dan de andere, koos hij dien, denkende dat hij daar zeker nog veel rijker en gelukkiger zou worden dan hij al was. Uit het vervolg van de geschiedenis zullen wij echter zien, dat hij al heel dom had gehandeld met niet te vragen wat de Heere het best vond, maar zijn eigen weg te gaan.

Pas was Lot weggetogen of Abraham kreeg eene heerlijke belooning van den Heere voor zijne onbaatzuchtigheid en vriendelijkheid: God verscheen hem opnieuw en beloofde hem weer eens, dat zijne kinderen eenmaal al het land dat hij om zich heen zag in eigendom zou krijgen! Hoe heerlijk zal dat Abraham hebben versterkt in zijn geloof! Hij bleef dan ook stil den Heere dienen en verwachten dat Hij Zijn woord waar zou maken.

Nu gebeurde het eens, een langen tijd nadat Abraham en Lot van elkaar waren gegaan, dat Abraham alleen voor de deur van zijne tent zat. Misschien dacht hij er wel over na hoe de Heere toch Zijne belofte ver-

vullen zou, daar hij nog altijd geen kinderen had en de gedachte kwam in hem op of hij den Heere ook verkeerd kon hebben begrepen.

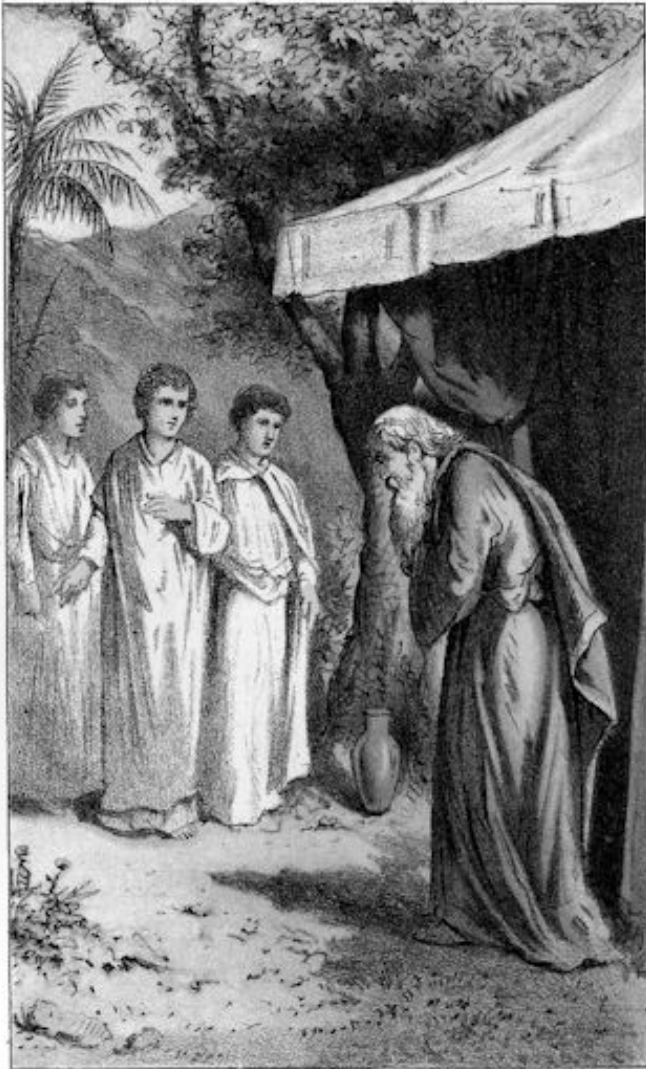
Terwijl hij daar zoo zat, zag hij opeens drie vreemde mannen zijne tent naderen. Daar het zeer warm was, liep hij hen tegemoet en vroeg hun om een weinig te rusten onder de boomen voor zijne tent. De mannen deden dit gaarne, want zij kwamen juist om met Abraham te spreken en Abraham, die graag anderen vriendelijk behandelde zei tot Sara dat zij haastig wat koecken moest bakken om hen voor te zetten. Hij zelf haalde spoedig een vet kalf, slachtte het en liet er eenige stukken van braden, waarna hij zijne gasten behoorlijk kon onthalen. Terwijl nu dit alles gereed werd gemaakt, spraken de mannen tot hem en hoe verwonderd en verblijd was Abraham te bemerken dat zij geen gewone menschen waren, maar Engelen, zooals God toen af en toe tot de menschen zond om hun Zijn wil bekend te maken!

Twee dingen hadden deze boodschappers hem nu te zeggen: het eene verblijdde hem zeer, want zij herhaalden nog eens Gods belofte dat hij een zoon zou krijgen, maar over het andere was Abraham zeer bedroefd. Toen de Engelen vertrokken en Abraham hen nog een einde begeleidde, zeiden zij namelijk, dat de Heere de boosheid en verdorvenheid had gezien van Sodom en Gomorra en dat Hij daarom die steden

vreeselijk straffen zou. Nu moet gij weten, dat Sodom een van de mooie rijke steden was aan de rivier de Jordaan, die Lot als woonplaats had uitgekozen en Abraham dacht daar dadelijk aan. Hij was bang dat zijn neef misschien ook zou worden gedood als die steden verwoest werden en daarom bad hij den Heere om hen toch nog te sparen. Zoo vergevensgezind was Abraham, dat hij geheel vergat hoe leelijk Lot hem had behandeld, en dat hij den Heere niet losliet eer Hij hem had beloofd Lot tenminste niet te zullen doodden. De andere inwoners van die steden wilde de Heere echter niet ongestraft laten, want zij waren zoo goddeloos, dat Hij hunne zonde niet langer kon aanzien.

Kort daarop werden de steden dan ook verbrand door een regen van vuur en zwavel, maar Lot en zijne kinderen liet de Heere vooruit door twee van de engelen die bij Abraham geweest waren, waarschuwen, zoodat zij eerst uit de stad konden vluchten. Alleen Lots vrouw, die niet dadelijk gehoorzaamde, maar nog eens omkeek en dus staan bleef, werd nog door den vuurregen overdekt en veranderde in een zoutpilaar, waardoor zij een vreeselijken dood stierf.

Vijf en twintig jaren was het nu al geleden, dat God voor het eerst aan Abraham had beloofd dat hij een kind zou krijgen en nu pas werd zijn geloof beloond en kreeg hij een zoontje. Hoe blij en gelukkig

Zag hij op eens drie vreemde mannen zijne tent naderen

zal Abraham wel geweest zijn! Zoo lang had hij naar een kind verlangd en nu was zijn wensch vervuld! Dubbel hard moet hem dus hebben gevallen wat er eens gebeurde toen Izak al een aankomende jongen was.

De Heere wist hoe lief Abraham zijn zoon had, maar toch wilde Hij Abraham laten toonen of er niet Iemand was, Dien hij nog liever had dan zijn zoon. God heeft zooveel voor ons gedaan, dat wij allen Hem meer lief moeten hebben dan iemand anders op de wereld. Nu zeide de Heere eens tot Abraham: „Neem uwen zoon, uwen eenigen, dien gij liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria en offer hem aldaar tot een brandoffer op een van de bergen, dien Ik u zeggen zal.”

Hoe vreeselijk was zulk een bevel voor Abraham! Hij was gewoon telkens schapen en ossen als brandoffers te offeren en hij wist ook wel, dat de heidenen om hem heen wel eens menschenoffers brachten aan hunne afgoden, maar hij kon niet begrijpen dat zijn God dat nu van hem kon vragen! Daar God het hem echter zoo duidelijk zei, wilde hij niet ongehoorzaam zijn en met een bedroefd hart zei hij tot Izak dat hij zich gereed moest maken om met hem op reis te gaan. Hij liet een ezel zadelen en begaf zich toen met twee knechten en zijn zoon op weg.

Het was een lange weg dien zij te gaan hadden

Pas op den derden dag kwamen zij op de plaats waar zij wezen moesten. Abraham liet toen de twee knechten achterblijven en ging alleen met Izak den berg Moria op. De knaap was heel verwonderd dat hij wel het brandhout te dragen kreeg, maar dat zij geen enkel dier meenamen om te verbranden en hij vroeg zijn vader wat zij dan toch offeren moesten als zij boven op den berg zouden zijn. Die arme vader! Hij kon het zijn zoon haast niet zeggen wat God tot hem gesproken had, daarom zei hij ook alleen: „God zal Zichzelven een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon!”

Toen zij boven op den berg waren gekomen, begon Abraham met een bezwaard hart eenige steenen, die hij daar vond, op te stapelen tot een altaar en er daarna het brandhout op te schikken. Welk een hartverscheurende arbeid was dit voor hem, en hoeveel moest het hem kosten toen zijn geliefd kind vast te binden en op het hout te leggen! Die arme Izak ook! Zeker begreep hij er niets van en vond hij het heel hard zoo jong te moeten sterven. Abraham gevoelde echter dat hij, wat het hem ook kostte, zijn God wilde gehoorzamen en al was hij honderdmaal liever zelf voor zijn kind gestorven, toch bief hij zwijgend en met opeengeklemdde lippen het mes op, dat zijn zoon het leven moest benemen.....

Maar eensklaps: wat was dat? Daar hooren vader en

Welk een hartverscheurende arbeid was dit voor hem

zoon eene stem uit den hemel: „Abraham, Abraham! Strek uwe hand niet uit aan den jongen en doe hem niets, want nu weet Ik dat gij Godvreezende zijt en uwen zoon, uwen eenige, van Mij niet hebt weerhouden.”

Welk eene vreugde! Met vingers bevend van blijdschap denk ik dat Abraham zijn kind los heeft gemaakt, en denkt eens: „toen hief Abraham zijne oogen op en zag om en ziet, achter hem was een ram in de verwarde struiken vast met zijne hoornen en Abraham ging en nam dien ram en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon.”

Dankbaar en verheugd keerden vader en zoon huiswaarts en meer dan ooit werd ook Izaks leven nu aan den Heere gewijd.

God maakte dan ook Zijne beloften aan hem waar. Toen hij ouder werd en hij na den dood van zijne moeder in 't huwelijk zou treden, gaf de Heere bevel dat hij trouwen moest met eene jonge dochter uit het land waar zijn vader Abraham het eerst gewoond had, omdat daar de menschen nog niet zóo ver van God waren afgeweken als in Kanaän.

Abrahams vertrouwd knecht Eliézer werd daartoe uitgezonden om eene vrouw voor hem te gaan zoeken. Dat was niet gemakkelijk voor Eliézer, want hoe zou hij weten wie van de meisjes, die hij in het vreemde land ontmoeten zou, geschikt was om de vrouw te

worden van Izak! Uit zichzelf kon hij dat ook niet weten, daarom vroeg hij aan den Heere om raad. Hij bad, of de Heere het zóo wilde beschikken, dat hij het meisje hetwelk Hij bedoolde, bij eene bron zou aantreffen en dat zij dan zoo vriendelijk zou zijn om water voor hem te putten wanneer hij haar dat zou vragen.

En ziet, het gebeurde precies zooals hij het bedacht had en op het titelplaatje zien wij juist hoe hij eene van de dochteren van het land, Rebekka, ontmoet en haar vraagt om met hem mede te gaan en met zijn jongen meester in 't huwelijk te treden. Een ander maal vertel ik u misschien nog eens iets van haar en hoe het haar ging in het verre land, want toen zij wist dat het 's Heeren wil was, toog zij met Eliézer mede en werd Izak tot vrouw.

